

מ"ת 23152/03/14 - מדינת ישראל נגד פאדי יאסין, מהראן נמארנה

בית המשפט המחוזי בחיפה

מ"ת 23152-03-14 מדינת ישראל נ' יאסין(עציר) ואח'
תיק חיצוני: 1256/14

בפני המבקשת נגד המשיבים
כב' השופט יחיאל ליפשיץ
מדינת ישראל
1. פאדי יאסין (עציר)
2. מהראן נמארנה (עציר)

החלטה

1. לפניי בקשה להורות על מעצרם של המשיבים עד לתום ההליכים. כנגד המשיבים הוגש, בתאריך 12.3.14, כתב אישום המייחס להם עבירות של סחיטה בכוח, סחיטה באיומים ועבירות נלוות אחרות. כתב האישום כולל 4 אישומים, כאשר שניים מהם כנגד שני המשיבים (האישום הראשון והשלישי) ושני אישומים הינם כנגד המשיב 1 בלבד (אישום שני ורביעי). נפרט להלן את עיקרי האישומים.

האישום הראשון

2. באישום הראשון, שהוגש כנגד שני המשיבים נטען, כי במחצית הראשונה של שנת 2013 בנה מועתסם טאהא (להלן: **המתלונן**, באישום זה) מבנה מסחרי בכביש הראשי של הישוב עראבה (להלן: **המבנה**). במהלך בניית המבנה התגלע סכסוך עסקי בין המתלונן לבין ראפת יאסין (להלן: **רפאת**) שביצע עבור המתלונן עבודות שונות במבנה. על רקע אותו סכסוך לא שילם המתלונן לרפאת יתרת תשלום בסכום של 15,000 ₪ שנמסרו לראפת ב 2 שיקים.

עובר לחודש אפריל 2013 התקשר המשיב 1 למתלונן והורה לו לשלם, תוך יומיים, את החוב שלו לראפת בטענה כי האחרון מכר לו את השיקים. המשיב 1 דרש עבור השיקים סכום של 50,000 ₪. המתלונן הודיע למשיב 1 כי קיים סכסוך בינו לבין ראפת בשל איכות העבודה שבוצעה על ידי האחרון והחוב שבמחלוקת הינו 15,000 ₪ ולא 50,000 ₪. למשמע תשובת המתלונן, קילל המשיב 1 את המתלונן ואיים עליו שהוא חייב לשלם לו את סכום הכסף וכן ביקש לדעת היכן נמצא המתלונן.

במהלך חודש ינואר 2014 נפגשו המתלונן והמשיב 1 לראשונה, במקרה, ליד המבנה. באותו מעמד פנה המשיב עמוד 1

1. למתלונן והודיעו כי מכריו מעוניינים לשכור חלק מהמבנה. השניים נפגשו ובהמשך לאותו מפגש ניסה המתלונן והתחמק ממפגש נוסף את המשיב 1, דבר שגרר שליחת מסרו מהמשיב 1 למתלונן בו נאמר כי: "**אדון מועתסם, אנחנו נדע איך להביא אותך**" וכן התקשר אליו ואיים עליו באומרו: "**יא מניאק, יא אחושרמוטה, אנחנו נראה לך**".

בהמשך, **בתאריך 28.1.14**, התקשר המשיב 1 למתלונן והודיע לו כי הוא מכיר אדם המעוניין לשכור את אחד המבנים לתקופה של 10 שנים. המתלונן ביקש מהמשיב 1 להפנות אליו את אותו אדם. בהמשך לכך, התקשר המשיב 2 למתלונן והזדהה בפניו בכזב בשם חוסאם סמניה תושב עראבה. המשיב 2 טען, כי הוא מעוניין לפתוח חנות של פלאפונים וכן מסר כי המשיב 1 דורש עמלה ולכן נקבעה פגישה בביתו של המשיב 1. משהגיע המתלונן לביתו של המשיב 1, שם שהה גם המשיב 2, דחף המשיב 1 את המתלונן לעבר ספה, נעל את דלת הכניסה ומסר את המפתחות למשיב 2. המשיב 1 נטל את הפלאפון של המתלונן ושבר אותו, לאחר מכן היכה את המתלונן וסטר לו מספר פעמים. לאחר מכן, גרר אותו למטבח, הוציא סכין מאחת המגירות, הצמיד אותה לבטנו של המתלונן וכן נטל שבר של צלחת והצמיד אותו לגרונו של המתלונן ואיים עליו שיהרוג אותו באם לא ישלם לו סכום של 100,000 ₪ והכל בנוכחות המשיב 2. המשיב 1 אף איים על המתלונן באומרו שהוא אינו מפחד מהמשטרה ושהוא עבריין, מתעסק בסמים ושיש לו אקדח. בהמשך, הורה המשיב 1 למתלונן להישבע על ספר קוראן שלא יתלונן במשטרה.

בהמשך לאירוע לעיל, **בתאריך 04.2.14**, שלח המשיב 1 למתלונן מסרון ובו איים עליו באומרו: "**מועתסם הבנות שלך יושנות בחדר האחורי אם לא תענה עכשיו אתה תצטער כל החיים שלך הבנתה תענה עכשיו**".

בשלב זה, הגיש המתלונן תלונה במשטרה.

בתאריך 09.2.14 משנודע למשיב 1 כי המתלונן נמצא בקשרי ידידות עם מאג'דה זאיד ובתה דינה מתרשיחא, איים המשיב 1 עליהן והורה להן לסייע לו לקבל פרטים אודות המתלונן.

בתאריך 10.2.14 התקשר המשיב 2 למתלונן והזדהה בפניו כמישהו ממשפחת זקור בעכו ואיים עליו שאם לא יפתור את העניין עם המשיב 1, הוא ידאג לטפל בו ויגרום נזקים למבנה שלו בעראבה. כמו כן, הודיע לו שהוא עקב אחריו ומכיר את תנועותיו. בתאריך 18.2.14 התקשר המשיב 1 למתלונן ואיים עליו באומרו: "**מזדיין אני אזיין אותך יא זבל**" וכן: "**אתה חשבת שנעלמת**". המשיב 1 הציב למתלונן אולטימטום לפיו עליו להביא לו את הכסף תוך 8 שעות, וכן אמר לו שבפעם שעברה הם דיברו במכות, אולם הפעם זה יהיה בכדורים. המתלונן ביקש מהמשיב 1 שהות של יומיים על מנת לארגן את הכסף.

בתאריך 20.2.14 התקשר המשיב 1 למתלונן על מנת לתאם את המפגש לצורך העברת הכסף. המתלונן, שהיה בקשר עם המשטרה, הודרך לקבוע פגישה עם המשיב 1 והשניים קבעו פגישה בבית קפה במתחם ביג בכרמיאל. המתלונן הגיע למפגש שהוא מלווה בשוטר מוסווה שהוצג כחברו. במעמד המפגש, נמסרו למשיב 1 שתי מעטפות שהכילו סכום של 24,000 ₪. המשיב 1 קיבל את הסכום בתמורה להתחייבות להימנע מהטרדת המתלונן.

באישום זה הואשמו המשיבים בעבירות של קשירת קשר; סחיטה בכוח; סחיטה באיומים; כליאת שווא; תקיפה הגורמת חבלה ממשית בנסיבות מחמירות והיזק בזדון. בנוסף, הואשם המשיב 1 בעבירות של נהיגה בזמן פסילה ונהיגה ללא פוליסה.

האישום השני

3. האישום השני נוגע למשיב 1 בלבד. נטען, כי במהלך **חודש מרץ 2013**, רכש המשיב 1 בטון מעסק בשם "פ.נעאמנה שיווק מסחר" העוסק ביצור בטון, שם עובד מר ראיף נעאמנה (להלן: **המתלונן**, לעניין אישום זה). עבור הבטון שילם המשיב 1 למתלונן חלק במזומן וחלק בשיקים על שם אמו. לאחר שאחד השיקים לא כובד, ניגש המתלונן לביתו של המשיב 1 וביקש לקבל את תמורת השיק שחזר. המשיב 1 הבטיח להעביר למתלונן את הסכום, אולם כעבור שבוע ומשלא שולם הסכום התנהלו מספר שיחות בין השניים. כעבור תקופה, ביקש המשיב 1 לברר עם המתלונן היכן הוא נמצא ומשנמסר כי המתלונן נמצא במטע זיתים השייך לו, הגיע לשם המשיב 1 וביקש מהמתלונן לסייע לו בשל מצבו הכלכלי הקשה. במהלך הפגישה סוכם כי המתלונן ישלם מכיסו את החוב לחברה על סך 3,000 ₪ והמשיב 1 יחזיר לו את החוב תוך שבוע. משלא הוחזר החוב, החל המשיב 1 להתחמק מטלפונים של המתלונן וכעבור מספר ימים, נפגשו השניים באקראי בעראבה ובמהלך אותה פגישה, סיכמו כי הם יפגשו בהמשך היום במטע הזיתים השייך למתלונן. בהמשך אותו יום, בשעות הערב, נפגשו השניים במטע. במהלך המפגש שלף המשיב שני כלי נשק הנחזים כאקדחים, הניח אותם על שולחן שהיה במקום ואיים על המתלונן באומרו: "**אני לא חייב לך כסף, אתה חייב לתת לי עוד 50,000 ₪ או שאני אפגע במשפחה שלך**". כמו כן, איים המשיב 1 על המתלונן בפגיעה באחותו של המתלונן שגרה בירושלים. כעבור מספר ימים התנהלה שיחת טלפון נוספת, במהלכה שוב איים המשיב 1 על המתלונן. כעבור מספר ימים נוספים, הגיעו המשיב, יחד עם אחרים שזהותם אינה ידועה, לביתו של המשיב. החבורה הגיעה ברכב. בחצר ביתו של המתלונן נפנף המשיב 1 בצורה מאיימת באקדח שאחז בידו ושאל את המתלונן: "**איפה הכסף שלי, דיר בלאק על הרכב שלך ועל המשפחה שלך, אני יודע הכל, אחותך היתה לבד בירושלים**".

גם במהלך **חודש מאי 2013** הגיע המשיב למטע הזיתים של המתלונן ודרש את הכסף כשהוא מחזיק אקדח, אותו הצמיד לראשו של המתלונן ואיים עליו ועל אחותו. בשל איומים אלה, שילם המתלונן למשיב 1 סכום של 50,000 ₪, אולם המשיב 1 ציין שסכום זה אינו מספיק ודרש 40,000 ₪ נוספים.

לקראת סוף **חודש דצמבר 2013** נפגש המשיב 1 עם המתלונן ומסר לו שיק שנגנב בהתפרצות לדירה בנהריה על סך 42,570 ₪, זמן פירעון 25.3.14. המשיב 1 דרש באיומים לקבל את הסכום הנקוב בשיק.

בחודש ינואר 2014, במועד שאינו ידוע למאשימה, ובניסיון לקבל את כספו חזרה, פנה המתלונן למשפחת המשיב 1. המשיב 1 הגיע לביתו ומשראה שם את המתלונן תקף אותו בכף שזרק לעברו חפץ שפגע בידו ואיים עליו לעזוב. לכן, המתלונן ברח מהמקום. כעבור מספר ימים נוספים, במהלכם התקשר המשיב 1 למתלונן והאחרון לא ענה לו, הגיע המשיב 1, יחד עם אחרים, לביתו של המתלונן, ודרש ממנו סכומי כסף נוספים וכן איים עליו בפגיעה בו, במשפחתו וכן במעסיק של המתלונן - מר פהמי נעאמנה.

סה"כ שילם המתלונן למשיב סכום של 93,000 ₪.

באישום זה הואשם המשיב 1 בעבירות של סחיטה באיומים; תקיפה, קבלת נכסים שהושגו בפשע; נהיגה בזמן פסילה ונהיגה ללא פוליסה.

4. האישום השלישי

האישום השלישי נוגע לשני המשיבים. במהלך **חודש ינואר 2014** נודע למשיבים כי מוחמד עסאלה (להלן: **מוחמד**) וחנא עיסא (להלן: **חנא**) תושבי עראבה, רכשו מקרן קיימת לישראל חלקה בעראבה. מוחמד וחנא הינם שותפים בעסקי נדל"ן ומוחמד הינו בעליה של תחנת דלק בעראבה (להלן: **תחנת הדלק**).

בתאריך 10.1.14 התקשר המשיב 1 לחנא וביקש להיפגש עמו. השניים קבעו להיפגש בתחנת הדלק של חנא.

בתאריך 12.1.14 בשעה 10:00 הגיע המשיב 1 לתחנת הדלק והורה לחנא לעלות לרכבו. לאחר שחנא עלה לרכבו של המשיב 1, איים עליו האחרון שירה בו ודרש ממנו שיפרע לו שיק בסכום של 10,000 או 15,000 ₪ באומרו כי הוא: **"ירה על הרבה אנשים ולא אכפת לו כי הוא רוצה לעשות ים של כסף ולא מעניין אותו איך"**. עוד איים המשיב 1 על חנא באומרו שאם האחרון יפנה למשטרה, הוא ישלם עבור כך והם יתחשבו לאחר שהמשיב 1 יצא מהכלא.

כעבור מספר ימים הגיע המשיב 1 לביתו של חנא ודרש ממנו סכום של 10,000 ₪. בשל אימויו של המשיב 1, שילם לו המתלונן חנא סכום של 1,500 ₪.

כעבור מספר ימים התקשר המשיב 1 לחנא וביקש להיפגש עמו. בהמשך, הגיע המשיב 1 לביתו של חנא ודרש ממנו סכום של 200,000 ₪ בגין עסקת רכישת הקרקע מקק"ל - עסקה שבמסגרתה, כאמור לעיל, רכשו חנא ומוחמד את הקרקע. בשיחה שהתנהלה בהמשך הפנה חנא את המשיב 1 למוחמד.

בתאריך 31.1.14 בשעה 20:00 הגיעו המשיבים לתחנת הדלק, שם נפגשו עם מוחמד ואיימו עליו כי עליו למכור את הקרקע במחיר שיקבע על ידם. מוחמד דחה את דרישתם וביקש מהם להסתלק מתחנת הדלק. המשיב 1 איים על מוחמד באומרו: **"אל תשכח שיש לך תחנת דלק ובית בכרמיאל, אתה יודע מה אני יכול לעשות לך"** וכן אמר לו: **"אתה לא תמיד נמצא פה"**. בהמשך, התקשרו המשיבים למחמוד ושלחו לו מסרונים מאיימים.

בתאריך 17.2.14 פרץ המשיב 2 יחד עם אחרים לתחנת הדלק, גנבו חפצים שונים וכן גרמו נזק למשרד.

באישום זה הואשמו המשיבים בקשירת קשר וסחיטה באיומים. המשיב 1 הואשם גם בעבירות של נהיגה בזמן פסילה

ונהיגה ללא פוליסה. המשיב 2 הואשם גם בעבירה של התפרצות וגניבה

אישום רביעי

5. באישום זה, שהוגש כנגד המשיב 1 בלבד, נטען כי לאסעד אבו סלאח ממג'דל שאמס (להלן: **המתלונן**, לעניין אישום זה) היה סכסוך עסקי עם תושב עראבה בשם עאבד שבעקבותיו ביטל המתלונן שיק על סך 6,000 ₪ שנתן לפני כן לעאבד. **בתאריך 16.2.14** התקשר המשיב 1 למתלונן, הזדהה בשם אבו האשם וטען כי עאבד ביקש ממנו לטפל בחוב וכן דרש ממנו לשלם את החוב באומרו כי: **"יש לי פתיל קצר"**. בגין אישום זה הואשם המשיב 1 בעבירה שלך איומים.

6. ב"כ המשיבים אישר קיומן של ראיות לכאורה ולכן התמקד הדיון בעוצמתן של עילות המעצר ובאפשרות שחרורם של המשיבים לחלופות מעצר.

7. ואכן, עיון בתיק החקירה אכן מעלה כי קיימות די והותר ראיות לכאורה שיש בכוחן להביא להרשעת המשיבים במיוחס להם. מעבר להודעותיהם המפורטות של המתלוננים קיים בתיק החקירה תיעוד של השיחות שהתקיימו בשלבים שלאחר פנייתו של המתלונן באישום הראשון למשטרה. בעקבות אותה פנייה, כאמור לעיל, אף נערך המפגש בתאריך 20.2.14 במהלכו "שילמו" המתלונן והשוטר הסמוי סכום כסף למשיב 1. תיק החקירה כולל גם מסרונים שנשלחו למתלוננים והאזנות סתר.

אפנה, לדוגמה, להודעתו של המתלונן באישום הראשון שתיאר כך את האירוע שהתרחש על פי הנטען בביתו של המשיב 1: ". ואיך שאני נכנסתי לתוך הבית הוא (המשיב 1 - י.ל.) דחף אותי בשתי ידיו ואני נפלתי על הספה שהייתה קרובה, הוא נעל את הדלת הראשית העשויה מברזל והוציא את המפתח מהדלת ונתן אותו למהראן (המשיב 2 - י.ל.), הוא ניגש אלי לקח לי את הפלאפון אך שני משכתי את הפלאפון שלי בחזרה אך לא הצלחתי והוא ישר החטיף לי אגרופ לפנים, הוא לא הסתפק בכל הוא המשיך עם סטירות ואגרופים, אחרי שהוא הרביץ לי הוא תפס אותי מהבגדים שלי גרר אותי לכיוון המטבח כאשר הוא צועק ומשתולל ואמר לי לשבת בשקט והוא צועק ואומר לי: 'אתה עושה חוזה שכירות מאחורי הגב שלי' כמובן שהוא מקלל את אחותי ואת אמא שלי ואת הילדים שלי, הוא ניגש לאחד המגירות של הארונות במטבח הוציא סכין גדולה של מטבח כאשר יש עליה סימנים של פרחים אני לא ישכח את הסכין הזאת בחיים, הוא החזיק בי הקים אותי ממקומי גרר אותי לחדר שינה סמוך ושם הוא העיף אותי לכיוון המיטה ואני נפלתי עליה, אני מציין כי מחדר היתה צלחת מחרסינה פאדי ניגש אליה שבר אותה והוא הצמיד לי את חלק השבור של החרסינה על הצוואר שלי ועם היד השניה עם הסכין הצמיד אותה למותן השמאלי שלי כאשר כל הזמן הוא מקלל וצועק כאשר הוא צועק ומאיים שאני עד השבוע הבא אני חייב להביא לו סכום של מאה אלף שקלים . . ." (הודעת המתלונן באישום הראשון מתאריך 6.2.14, שורות 40-52).

יצוין, כי מעבר לפן הצר שבקיומן של הראיות לכאורה, עולה בבירור חששם הכבד של העדים השונים מהמשיבים בכלל והמשיב 1 בפרט. אפנה, כדוגמה בלבד, להודעת המתלונן באישום השלישי שמסר כי: ". מאותו יום אני

סגרתי את הטלפון שלי שמספרו . . . שנמצא אצלי כבר משנת 2000, וכל העבודה שלי על הטלפון, אני קניתי סים אחר, אני עשיתי את כל זה כי אני לא יכול לסבול יותר את הלחץ הנפשי והמתח שמפעיל עלי פאדי. אני גם הגעתי למצב שאני שאשתי וארבעת הילדים שלנו ישנים ביחד באותו חדר, בגלל שאני מפחד שפאדי יפגע בי ובילדים שלי, ועדכנתי את אשתי לגבי מה שקרה לי, ואני אמרתי לאשתי שאם יקרה לי משהו אז פאדי הוא הכתובת לכל דבר. אני רוצה לציין שאני לא מוכן להעיד בבית משפט ואני לא מוכן לעמד מול פאדי, כי הוא איים עלי שאם אני ילך למשטרה אז אחרי שהוא יצא מבית סוהר אז הוא יהרוג אותי, אני מפחד לגורל שלי ואני מפחד לגורל של משפחתי והילדים שלי, אפילו אשתי התחננה בפני שאני לא אלך למשטרה, היא אומרת שזה טעות נוראית להתלונן עליו כי היא מפחדת שיעשה לנו משהו, מרוב שאנחנו מפחדים לחיים שלנו אני חושב למכור את הבית שלי ולעבור לגור בכרמיאל. אני מרוב שאני מפחד מפאדי ולחוך אני לוקח כדורי הרגעה "לוריוון" כי בלי הכדורים האלו אני לא מסוגל לישון בלילה" (הודעת המתלונן מתאריך 17.2.14, שורות 99-110).

8. המבקשת הפנתה לכך כי מסוכנותם של המשיבים הינה גבוהה וזאת כפי שמשתקף ממעשיהם הנטענים - מהתקופה הארוכה יחסית בה פעלו, מהאופן שבו נקטו - הן באלימות מילולית קשה, הן באלימות פיזית, הן באיום על קרובי משפחה של המתלוננים ועוד. ב"כ המבקשת אף הפנה לתחושות הפחד של המתלוננים ולחשש הגבוה שבאם ישוחררו המשיבים הם יצרו קשר עם המתלוננים, אם במישרין ואם בעקיפין. עוד הפנה ב"כ המבקשת לעברו הפלילי של המשיב 2.

9. מנגד, הפנה ב"כ המשיבים לכך כי המשיב 1 נעדר עבר פלילי וביכולתו להציע חלופת מעצר בבית אחותו בבאר שבע. בנוגע למשיב 2 נטען כי חלקו קטן מחלקו של המשיב 1 והגם כי הוא נושא לחובתו עבר פלילי הרי שעבר זה אינו מכביד ביותר.

10. המעשים המצוינים בכתב האישום הינם מעשים קשים וחמורים, ומה שיותר חשוב לענייננו בהקשר לבקשת המעצר המונחת לפתחי - מעידים על מסוכנותם הרבה ועל כך שלא ניתן ליתן בהם אמון.

מדובר במעשים שנעשו (והדברים מכוונים בעיקר כלפי המשיב 1) לאורך זמן וכלפי מספר מתלוננים. המשיבים החליטו, כך עולה, "להתפרנס" מסחיטתם של גורמים שונים ולא בחלו בנקיטה באלימות פיזית ומילולית קשה ביותר, תוך הטלת אימה ופחד על אותם מתלוננים.

זאת ועוד, כחלק מ"שיטת הפעולה" שלהם, הזכרו גם בני משפחות המתלוננים וזאת כדי להעצים את הפחד והמורא שביקשו להטיל. אין מדובר ב"אזכור" בני משפחה בלבד אלא באיום מפורש המכוון לאותם בני משפחה, שחלקם מתגוררים לבד ולכן סברו המשיבים - ובצדק מבחינתם - כי יהיה מדובר בנקודה רגישה ש"תניב פירות".

חלק מהמתלוננים נכנעו לאיומים ושילמו להם סכומי כסף ניכרים. אלמלא פנייתו של המתלונן באישום הראשון למשטרה יש להניח כי המשיבים היו ממשיכים במעשיהם.

11. עילות המעצר בנדון הינן מסוכנות כללית, מסוכנות לעדים וחשש להשפעה על עדים. מדובר בעילות מעצר ברמה גבוהה ביותר. מעשיהם הלכאוריים של המשיבים מעידים על כך.

עבירת הסחיטה באיומים מלמדת על מסוכנות ובדרך כלל לא ניתן לאיין עילה זו באמצעות חלופת מעצר. בבש"פ 11271/03 מ"י נ' אלפרון, 31.12.03 נאמר כי: "בית משפט זה כבר עמד פעמים רבות על כך שבעבירה של סחיטה באיומים גלומה מעצם טבעה ואופייה מסוכנותו של הנאשם, ושבדרך-כלל עבירות של סחיטה באיומים ועבירות שבהן הנאשם מפיל חתתו על קורבנו, אינן מתאימות לחלופת מעצר. . . . כן כבר נקבע לא אחת כי בעבירות מסוג זה אף טבוע חשש לשיבוש הליכי משפט בדרך של הטלת מורא על קורבן האיומים. . . . ושבדרך-כלל אין מקום לשחרור לחלופת מעצר משום שהנאשם יכול להמשיך ולבצע עבירות מסוג זה באמצעות הטלפון גם כשהוא ספון בתוך ביתו. . . ."

עוד ר' בהקשר זה האמור בבש"פ 842/11 פישמן נ' מ"י, 7.2.2011; בבש"פ 5872/13 מלכה נ' מ"י, 12.9.13.

12. חרף עילות המעצר יש מקום לשקול חלופת מעצר. ואכן, שקלתי באם יש מקום לבחון חלופות שכאלה בפועל. אולם, לנוכח עוצמתן הגבוהה ביותר של עילות המעצר - הן מסוכנות כללית, הן מסוכנות קונקרטיה למתלוננים ועדי התביעה והן החשש הממשי לשיבוש הליכי המשפט, הגעתי למסקנה כי מדובר באחד מאותם מקרים בהם אין מקום לבחינת חלופה קונקרטיה (ור' בהקשר זה האמור בבש"פ 7038/09 אבו אסעד נ' מ"י, 14.9.09; בבש"פ 3391/13 עווידה נ' מ"י, 20.5.2013; פסקה 8, והאסמכתאות המופיעות שם; בבש"פ 8373/13 חסן כעאבנה נ' מ"י 1.1.14).

13. נשוב ונזכיר כי מדובר במספר אירועי סחיטה שנפרסו על פני תקופה ממושכת יחסית. מחומר החקירה עולה כי המשיבים נקטו בדרכי פעולה אלימות נצלניות וחסרות רסן. אפנה לכך כי באישום השני נעזר המשיב 1 באחרים שלא הועמדו לדין. משמע, מדובר במשיב שלהוראותיו נשמעים גם אחרים - לדבר יש משמעות לעניין עילת השיבוש (באמצעות אחרים) במידה והמשיב ישוחרר. המשיבים צפויים לעונשי מאסר ממושכים במידה ויורשעו ולכן ה"פיתוי" הרב לנקיטה מצידם במעשי הדחה ושיבוש, גם אם ימצאו בפועל במעצר בית. "השיטות" בהן נקטו המשיבים מעידות על עוצמתן הגבוהה של עילות המעצר - פעולה בחבורה (באישום הראשון והשלישי) הטלת פחד ואימה באמצעות אזכור בני המשפחה; נקיטת אלימות קשה רק כדי להטיל אימה - כל אלה מצביעים כי מדובר במשיבים שקשה מאוד, לשון המעטה, ליתן בהם אמון.

לא נעלמה מעיני הטענה כי יש לאבחן בין המשיב 1 למשיב 2 במובן זה שכגד המשיב 2 הוגשו "רק" שני אישומים. למרות זאת, די היה בשני אישומים אלה כדי להוביל לאותה תוצאה, קרי - מעצרו של המשיב. עוד אפנה לכך כי המשיב 2 הורשע בשנת 2013 בעבירות של הפרת הוראה חוקית ושיבוש מהלכי משפט.

14. סוף דבר, אני מורה על מעצרו של המשיבים עד תום ההליכים.

ניתנה היום, י' ניסן תשע"ד, 10 אפריל 2014, בהעדר הצדדים.